

ת"ד (עכו) 643-11-21 - מדינת ישראל נ' שוכראללה אסדי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

14 יולי 2025

ת"ד 643-11-21 מדינת ישראל נ'

אסדי

לפני כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

מדינת ישראל

המאשימה

בעניין:

נגד

שוכראללה אסדי

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ביום 25.7.2023 בעבירה של אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה, - עבירה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"); בעבירה של נהיגה בקלות ראש- עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, תשכ"א- 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); בעבירה של גרימת תאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה וכן בעבירה של התנהגות הגורמת נזק- עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.3.2021 סמוך לשעה 14:00 נהג הנאשם ברכב משא פתוח מסוג "טויוטה" מ.ר. 72-985-66 (להלן: "**רכב א**") ברחוב הרצל בנהריה מכיוון כללי דרום לצפון והתקרב אל צומת ברחוב ישרון. באותה העת אופנוע מוטורקרוסט מסוג "הונדה" מס' שלדה jh2mel2axjk003595 (להלן: "**האופנוע**") התקרב לצומת הנ"ל ממול לכיוון נסיעת הנאשם. הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שהחל לפנות שמאלה מבלי שנתן תשומת לב מספקת לדרך, לא נתן זכות קדימה לאופנוע שהגיע ממול כיוון נסיעתו וגרם לתאונה בכך שחסם את דרכו וגרם להתנגשות (להלן: "**התאונה**").

כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע חבלות של ממש בדמות שברים באפו, כן היה מאושפז בבית החולים נוכח חבלתו מיום 26.3.2021 ועד ליום 28.3.2021; כלי הרכב המעורבים בתאונה ניזוקו אף הם.

3. אבהיר ואציין כבר עתה כי בפתח ישיבת יום 10.10.2024 הודיעו הצדדים על בקשתם להגיש טיעונים לעונש בכתב. בית המשפט ראה לנכון לאפשר לנאשם להשמיע את מילתו האחרונה כבר בשלב זה מאחר ובמועד הנדחה בית המשפט היה אמור להשמיע את גזר הדין, וראוי היה כי דברי הנאשם יעמדו לנגד עיני בית המשפט בעת כתיבת גזר הדין ולא רגעים אחדים לפני השמעת גזר הדין על מנת שניתן יהא לתת להם משקל אמיתי; הנאשם ציין כי אין הוא מודה בתאונה בהיותו בלתי אשם בה; בשלב זה הודיע ב"כ הנאשם כי הוא נמלך בדעתו והוא מבקש לטעון לעונש באותה ישיבה.

4. לאחר שב"כ הנאשם החל לטעון לעונש, טען ב"כ הנאשם כי התאונה הייתה בלתי נמנעת. בית המשפט העמיד את ב"כ הנאשם כי טענה כזו משמעה חזרה מהודאה, וב"כ הנאשם השיב כי אכן הנאשם מבקש לחזור בו מהודאתו. ניתנה הזדמנות לב"כ הנאשם להגיש טיעונים בכתב אולם הדבר לא נעשה; חלף כך הוגשה "**בקשה לעיון בתיק תעבורה שהוגש נגד נאשם בת"ד**". בית המשפט ביקש כי הסניגור יבהיר האם בקשתו הינה לפי סעיף 74 או 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 שכן כידוע בקשה לפי סעיף 74 אינה אמורה להישמע בפני אותו מותב שיפוטי הדין בתיק העיקרי, אולם ב"כ הנאשם לא טרח להגיש שום התייחסות וביום 24.2.2025 שב וטען ב"כ הנאשם כי הצדק וההגינות מחייבים אותו לבקש להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו תוך מתן דגש לעובדה כי ההליכים המשפטיים התחילו בפני מותב שיפוטי אחר ולהערות אשר הושמעו לכאורה - ועל פי הנטען בלבד - על ידי אותו מותב.

במהלך אותה ישיבה, הקשבתי בקשב רב לבקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו ולתגובת המאשימה, הבקשה נדחתה ואיני רואה לנכון להרחיב במסגרת גזר הדין את הנסיבות אשר הביאו לדחייתה.

טיעוני המאשימה לעונש

5. ב"כ המאשימה הפנה, בין היתר, לעבירות בהן הורשע הנאשם על פי הודאתו וטען כי הנאשם פגע בערכים המוגנים הנוגעים לביטחון משתמשי הדרך. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה הנוגעת לחובת ההחמרה בענישה בתיקי תאונות דרכים וניהול מלחמת חורמה, וביקש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, בצד פסילה בפועל הנעה בין 6 חודשים ועד 36 חודשים, מאסר על תנאי וקנס.

6. ב"כ המאשימה הפנה לעברו התעבורתי של הנאשם הנוהג משנת 1993 ואשר צבר לחובתו 31 הרשעות קודמות לרבות בגין נהיגה בזמן פסילה והרשעה בתאונת דרכים, הוסיף כי אין מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם בהעדר נסיבות המצדיקות זאת, וביקש להשית על הנאשם מאסר בפועל אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילה בפועל שלא תפחת מ- 24 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

7. ב"כ המאשימה הגיש מסמכים רפואיים הנוגעים למצבו הרפואי של נפגע העבירה.

טיעוני הנאשם לעונש

8. ב"כ הנאשם הלן על טיעוני המאשימה לעונש וטען כי מטיעוני המאשימה משתמע כאילו עסקין בעברין מסוכן. עוד טען ב"כ הנאשם, בין היתר, כי עברו של הנאשם אינו מכביד ביחס לוותק הנהיגה שלו, וביקש כי בית המשפט יצפה בסרטון המתעד את התאונה כדי ללמוד כי התאונה הייתה בלתי נמנעת.

9. בישיבה מיום 24.2.2025 ולאחר שנדחתה בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו, ניתנה הזדמנות לנאשם להשלים את טיעוניו לעונש. ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יעיין בתיק אשר התנהל נגד נפגע העבירה, והוסיף כי מלאכת בית המשפט היא מלאכת צדק, וכי על אף כל המחדלים בתיק, מלאכת הצדק צריכה להיעשות ובזה ביקש לסיים את טיעוניו לעונש.

10. הנאשם, במסגרת זכותו לומר את המילה האחרונה, שב וטען כי האשם לתאונה רובץ לפתחו של רוכב האופנוע נפגע העבירה, וכי הודאתו נבעה מסיבות אחרות וכלשונו: "**השופט הקודם רצה לשפוט אותי על נהיגה בחוסר זהירות וזהו. לא צפיתי לכל הגודל הזה של התיק**". הנאשם שב ותיאר את אופן התרחשות התאונה.

דין והכרעה

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), העיקרון המנחה בענישה הוא **עקרון ההלימה** דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

12. בהתאם לתיקון זה, על בית המשפט לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש:

בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. עסקין במתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך על בית המשפט להתחשב בארבעה שיקולים:

(1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה;

(2) מידת הפגיעה בערך זה;

(3) מדיניות הענישה הנהוגה;

(4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק העונשין.

בשלב השני על בית המשפט לבחון קיומם של שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים סטייה

מהמתחם שנקבע בשלב הראשון; כאשר לקולא ניתן יהא לסטות לאור קיומו של פוטנציאל שיקום מיוחד, ולחומרא ניתן יהא לסטות מתוך רצון להגן על הציבור. ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לבחינת השלב השלישי.

בשלב השלישי, יהא על בית המשפט לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שנקבע. במסגרת שלב זה נדרש בית המשפט לשקול נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה המנויות בסעיף 40א לחוק העונשין, כמו גם נסיבות אחרות ככל שמצא שהן רלוונטיות (סעיפים 40ג(ב) ו- 40יב לחוק העונשין).

(לעניין הבחינה התלת שלבית ראה ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (18.7.2013)).

א. קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהן

13. תאונות הדרכים הפכו זה מכבר לפצע מדמם בחברה הישראלית - הן מכות ללא אבחנה, גובות מחיר דמים כבד, גוזלות חיים, פוצעות, משאירות אחריהן שובל של כאב, צער ושכול. בכל רגע שבו נהג מתיישב מאחורי ההגה, מופקדת בידיו אחריות אדירה - לשלומן, לשלום נוסעיו ולשלום יתר משתמשי הדרך, אל מול עיניו אמורים להיות הוראות החוק וקדושת החיים; אולם כאשר אחריות זו מופרת ברשלנות, בקלות דעת ולעיתים אף באדישות, התוצאה עלולה להיות הרסנית, בלתי הפיכה.

14. בתי המשפט אינם יכולים להשיב את הגלגל לאחור, אך עליהם להבטיח כי הדין ימוצה, כי אשמים יתנו את הדין, וכי המסר יהיה ברור: חיי אדם אינם הפקר, וכל הנוטל סיכון בלתי סביר על הכביש יישא בתוצאות מעשיו. אין מקום לגישה סלחנית. בתי המשפט נושאים על כתפיהם אחריות כבדה במאבק הלאומי לבלימת תופעה הרסנית זו, אשר שורשיה ברשלנות, בחוסר אחריות ולעיתים אף בזלזול בחוק ובקדושת החיים. על מערכת המשפט להטיל ענישה ההולמת את חומרת הפגיעה, הן למען עשיית צדק עם הנפגעים והן למען הרתעת הרבים.

15. לעניין הצורך בהטלת ענישה הולמת גם במקרים של תאונות דרכים אשר גורמות חבלות ופציעות, ראה דברי כב' המשנה לנשיא, השופטת נאור ברע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל (24.6.2012) לפיהם:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל) [פורסם בנבו], 12.1.2011; ע"פ

5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.10.2005).
לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים
לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט
כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

16. בשים לב לטיב החבלות אשר נגרמו לנפגעת העבירה, אני קובעת כי רמת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.

מדיניות הענישה הנוהגת

17. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים בעלי נסיבות דומות הוטלו עונשים במנעד רחב הנע בין פסילת המינימום ועד מאסר בפועל בצד פסילת רישיון נהיגה לתקופה הנעה בין 3 חודשים עד פסילה בת שנים, והכל בהתאם למידת הרשלנות, לתוצאות התאונה, לטיב החבלות אשר נגרמו ועוד, ראו למשל:

· רע"פ 5213/22 **קבהא נ' מדינת ישראל** (4.8.2022) בו נדון עניינו של מערער אשר הורשע בעבירות של סטייה מקו נסיעה, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק וחבלות של ממש. נפגע העבירה עצר את רכבו על אי תנועה ופתח את הדלת על מנת לצאת מהרכב, המערער לא הבחין ברכב, סטה ימינה מנתיב נסיעתו, ופגע בנהג הרכב השני וכן ברכבו. לנפגע העבירה נגרמו חבלות בדמות פגיעות ראש שהצריכו תפרים וכן שברים באמה, בצלע וחתכים באוזן, נפגע העבירה הורדם והונשם. בית המשפט השלום לתעבורה קבע מתחם הנע בין פסילה בת 3 חודשים ועד 12 חודשים ואף יותר לצד רכיבי ענישה נלווים ועד עבודות שירות בעבירות חמורות. על המערער הוטל עונש בדמות צו של"צ בהיקף של 250 שעות, צו מבחן למשך שנה, 6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים, 15 חודשי פסילה בפועל וכן 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים בצד קנס על סך 1,500 ₪. ערעור לבית המשפט המחוזי בו נטען כי הנזק הרפואי של נפגע העבירה לא הוכח, נדחה. בית המשפט העליון (כב' השופט כבוב) קבע כי העונש אשר הושת על המערער אינו מהקלים שניתן להשית בגין העבירות בהן הורשע, אולם מקום ששתי ערכאות נתנו את דעתן למכלול הנסיבות ובפרט לעבר התעבורתי והפלילי של המערער, הרי שאין להתערב בפסק הדין שניתן, ולפיכך בקשת רשות הערעור נדחתה.

· רע"פ 4243/22 **אוחנונה נ' מדינת ישראל** (14.7.2022) בו נדון עניינו של מערער אשר הורשע בעבירות של נהיגה בקלות ראש, סטייה מנתיב נסיעה בנסיבות מחמירות, התנהגות הגורמת נזק וכן עבירת תעבורת שגרמה חבלה של ממש. המערער נסע לאחר נגד כיוון התנועה, סטה באופן חד שמאלה, חצה שני נתיבים בדרכו לחצות את שטח ההפרדה, ובתוך כך חסם את דרכם של כלי הרכב בנתיבים אלה וגרם להם לסטות

שמאלה אל שטח ההפרדה, אחד הרכבים פגע ברכבו של המערער. כתוצאה מהתאונה נחבלו 5 בני אדם, לרבות אשתו ונכדו של המערער אשר נפצעו קשות. בית המשפט השלום לתעבורה קבע מתחם הנע בין פסילת המינימום ועד פסילה ממושכת לצד רכיבי ענישה נלווים והכל בהתאם לנסיבות, והשית על המערער 4 חודשי פסילה, 3 חודשי פסילה מותנית למשך 3 שנים וכן קנס בסך 750 ₪. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי נתקבל תוך מתן דגש לרשלנות הגבוהה של המערער והתוצאות הקשות של התאונה. בית המשפט המחוזי החמיר בדינו של המערער והשית עליו 250 שעות של"צ, בצד 24 חודשי פסילה, 5 חודשי פסילה מותנית ומשך 3 שנים וקנס כספי בסך 3,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור תוך שהפנה לפסיקה הקובעת את החשיבות בענישה משמעותית בעבירות תעבורה.

· רע"פ 8612/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (12.1.2021) שם נדון עניינו של מערער אשר הורשע בעבירות של סטייה מקו נסיעה, נהיגה בחוסר זהירות והתנהגות הגורמת נזק. המערער סטה לשולי הכביש לאחר שהגיע לעומס תנועה, חסם את דרכו של רוכב אופנוע שנהג בשול והתנגש בו. רוכב האופנוע נחבל חבלות של ממש, נגרמו לו נזקים משמעותיים בגופן וכן נזקק לניתוח חירום. למערער היה עבר תעבורתי הכולל 27 הרשעות. בית המשפט השלום לתעבורה קבע כי המתחם לעולם יתחיל בפסילת המינימום עד 36 חודשים בהתאם לנסיבות התאונה, בצד מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל, בצד רכיבי ענישה נלווים. על המערער הושת עונש בדמות מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 16 חודשים בצד פסילה מותנית. ערעור על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט המחוזי. בית המשפט העליון (כב' השופט אלרון) דחה את בקשת רשות הערעור תוך שקבע כי עונשו של המערער אינו חמור כלל, וכי יש מקום להשתת ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות תעבורה במטרה להביא להקפדה על כללי הזהירות בדרכים ושמירה על חייהם של משתמשי הדרך ושלמות גופם.

· רע"פ 1694/19 **יאסין נ' מדינת ישראל** (24.1.2019) שם נדון עניינו של מערער אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק וכן סטייה מנתיב נסיעה. המערער נהג במשאית אליה היה מחובר גרור. באותה העת עצר רכב בשול כאשר הנהג היה מחוץ לרכב. המערער סטה ימינה, פגע ברכב אשר עצר בשול, דחף אותו עד שזה פגע בנהג שעמד מחוץ לרכב. לנפגע העבירה נגרמו חבלות של ממש. בית המשפט השלום לתעבורה קבע מתחם הנע בין מאסר מותנה ועד מאסר שניתן לריצוי עבודות שירות, בצד פסילה הנעה בין 10 חודשים ועד מספר שנים בצד רכיבי ענישה נלווים. על המערער הושת 45 ימי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, 3 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים, 18 חודשי פסילה, 3 חודשי פסילה מותנית למשך 3 שנים, 1,500 ש"ח קנס וכן פיצוי בסך 2,000 ₪ לנפגע העבירה. ערעור על הכרעת הדין נדחה, כאשר ערעור על גזר הדין נתקבל באופן חלקי ועונש הפסילה הועמד על 13 חודשים. בקשת רשות הערעור נדחה תוך שנקבע על ידי כב' השופט אלרון כי העונש אשר הושת על המערער לא חרג ממדיניות הענישה המקובלת זאת ביתר שאת לאחר שערעור לבית המשפט המחוזי נתקבל באופן חלקי. בית המשפט העליון ציין את

החשיבות בהחמרה בענישה בעבירות תעבורה למען שמירה על בטחון משתמשי הדרכים ושלמות גופם.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה

18. בהתאם להוראת סעיף 40ט לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה אשר נמנו באותו סעיף; במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

- **התכנון שקדם לביצוע העבירה:** מקום שעסקין בתאונת דרכים, ברי כי לא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה אם כי דובר אירוע אליו נקלע הנאשם וזאת לאחר שנהג בקלות ראש ולא נתן את דעתו לנעשה בכביש.

- **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה:** הנזק שהיה צפוי להיגרם מהעבירות בהן הורשע הנאשם הוא עצום. לא צריך להכביר במילים לגבי גודל האסון אשר היה מתרחש לו תוצאות התאונה היו אחרות וחיי אדם היו מקופחים וזאת בשים לב לעובדה כי נפגע העבירה, רוכב האופנוע נער צעיר בימים בן 17, עף מהאופנוע מספר מטרים.

- **הנזק שנגרם מביצוע העבירה:** הנזק שנגרם מתאונת הדרכים לא הסתכם בפגיעות ברכוש, אם כי גם בפגיעות בגוף. לבית המשפט הוגשו מסמכים רפואיים הנוגעים למצבו של נפגע העבירה, מהם עולה כי נגרם לו - כאמור בכתב האישום - שבר באף, והוא אושפז בבית החולים 3 ימים.

- **יכולת הנאשם להבין את הפסול במעשיו:** לנאשם היכולת המלאה להבין את הפסול במעשיו.

- **מידת השליטה של הנאשם על המעשים:** לנאשם הייתה שליטה מלאה על מעשיו, הנאשם נהג ברכב ויכל למנוע בנקל את התאונה לו נתן את דעתו לנעשה בכביש, נהג כשורה ולא בקלות ראש. הנאשם נהג בצורה רשלנית, ובשים לב לאופן התרחשות התאונה והתוצאות שלה, אני קובעת כי רמת הרשלנות הייתה בינונית.

מתחם העונש ההולם

19. בשים לב לעיקרון ההלימה, לחומרת העבירות, נסיבות ביצוע העבירות ולאחר שלקחתי בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו, בחנתי את מדיניות הענישה הנוהגת ונתתי את דעתי לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים (ללא מאסר מותנה לצידה) ועד למאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ו- 24 חודשי פסילה בפועל, לצד ענישה נלווית.

ב. האם יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם

20. לא מצאתי מקום לסטות ממתחם העונש לקולא בשל שיקולי שיקום או לחומרא בשל שיקולי הגנה על האינטרס הציבורי.

בעניין זה אדגיש כי שני הצדדים לא הצביעו את נסיבות המצדיקות סטייה לקולא או לחומרא ומשכך אינני רואה מקום להרחיב את הדיון בעניין.

ג. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

21. בהתאם להוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה; במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

- הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; הנאשם יליד שנת 1973. בא כוח הנאשם לא ציין כלל את הנסיבות האישיות של הנאשם, ומשכך מעבר לפגיעה הטבעית הנובעת מעצם שלילת רישיון הנהיגה של כל אדם, אין ביכולתי להתייחס לפגיעה ספיציפית של העונש בנאשם עצמו.

- נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב;

כפי שצינתי בהרחבה לעיל, הנאשם אמנם הורשע על פי הודאתו, אולם בשלב מאוחר יותר, ובשתי הזדמנויות שונות, שב הנאשם וטען כי אין הוא אשם בתאונה, וכי התאונה הייתה בלתי נמנעת. יחד עם זאת, כן אזקוף לטובת הנאשם את הודאתו בהזדמנות הראשונה ואת העובדה כי הודאה זו חסכה את עדותם של 6 עדי תביעה לרבות עדותו של נפגע העבירה. בצד זאת אציין כי הנאשם לא ביצע עבירות תעבורה נוספות מאז האירוע נשוא כתב האישום ועד לכתיבת שורות אלה, ויש לקוות כי הנאשם ימשיך כך.

- חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה; כאמור, מאז ביצוע העבירה ועד היום חלפו כשלוש שנים וחצי.

- עברו הפלילי של הנאשם או העדרו; הנאשם, אשר נוהג משנת 1993, צבר לחובתו 31 הרשעות קודמות, הרשעתו האחרונה הינה משנת 2020 בגין נהיגה באור אדום, הנאשם הורשע בשנת 2015 בנהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע מעל ל- 6 חודשים וכן נהג בזמן פסילה ובין היתר הוטל עליו מאסר מותנה בן 7 חודשים; בשנת 2012 היה הנאשם מעורב בתאונת דרכים אשר בגינה הוטל עליו עונשים בדמות פסילה מותנית בת 5 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

מהו היחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות ונסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג

ומידת העונש אותו יש להטיל על הנאשם?

22. נאמר כי מלאכת גזירת הדין היא בין הקשות ליושב בדין, ואכן כך הם הדברים. בפני השופט היושב בדין ניצבת הדילמה הקשה: שיקום או ענישה? שני השיקולים נאבקים על הבכורה ועל בית המשפט לאזן נכונה בין שיקולים אלה, בל יקל מדי וישדר מסר שגוי לציבור, בל יחמיר מדי ויפגע בסיכויי שיקומו של הנאשם.

מאידך, בבוא בית המשפט לגזור דינו של נאשם ולשקלל את השיקולים לחומרה בצד השיקולים לקולא, יש ליתן את הדעת לכך, ששיטת המשפט במדינתנו דוגלת בתורת הענישה האינדיוידואלית לפיה נבחן כל מקרה על פי נסיבותיו ועל פי נסיבותיו האישיות של הנאשם; יפים בעניין זה דבריו של בית המשפט העליון ע"פ 433/89 **אטיאס ג'ורג' נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4), 170, עמ' 174-175 לפיהם:

"זאת תורת הגישה האינדיוידואלית בתורת הענישה המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנמוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך ישמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים".

23. במקרה דנן, עסקינן בנאשם בעל עבר תעבורתי משמעותי, כאשר אין זו הרשעתו הראשונה והיחידה בעבירות תעבורה כלל וכלל. אמנם מאז שנת 2020 לא הורשע הנאשם בעבירות תעבורה ויש לזקוף נקודה זו לזכותו, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי הנאשם היה מעורב בעבר בתאונת דרכים ואף נהג בזמן פסילה.

24. עוד יש לתת את הדעת לחבלות אשר נגרמו לנפגע העבירה, ולעובדה כי בעקבות התאונה הוא אושפז לתקופה בת 3 ימים ונזקק להמשך מעקב רפואי. נפגע העבירה סבל סבל מיותר על לא עוול בכפו, סבל זה נבע מאופן נהיגתו הרשלני של הנאשם, סבל אשר היה נמנע לו הנאשם נהג כדין ונתן את דעתו לנעשה בכביש.

25. לאור כל האמור לעיל, ובאיזון בין השיקולים השונים, וכן בשים לב לעקרון ההדרגתיות בענישה, סבורני כי עונש של מאסר מותנה בצד פסילת רישיון נהיגה לתקופה מדודה וענישה נלווית, יהא בו כדי לאזן מחד בין חומרת מעשי הנאשם והצורך בהרתעה אפקטיבית, לבין הרצון להותיר לנאשם אפיק שיקומי אשר יאפשר את המשך השתלבותו בצורה מיטבית ותורמת לחברה.

סוף דבר

26. אשר על כן, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני דנה את הנאשם ל - 4 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה הנ"ל על עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה") ו/או סעיף 67 לפקודת התעבורה ו/או עבירה לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה.

ב. הנני פוסלת את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים.

הפסילה הינה במצטבר לכל פסילה אחרת.

לריצוי הפסילה, יפקיד הנאשם את רישיונו במזכירות בית המשפט בעכו לא יאוחר 16.10.2025 עד השעה 10.00.

על הנאשם להפקיד את רישיונו במזכירות. כל עוד לא הופקד הרישיון, הרי הפסילה בתוקף והנהיגה אסורה על הנאשם, אולם ימים אלה לא יובאו במניין ימי הפסילה, כך שהפסילה לא תסתיים. אם הנאשם אינו מחזיק ברישיון נהיגה תקף, עליו להפקיד תצהיר חלף הפקדת הרישיון.

ג. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים; והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה בה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגין אחת מהן.

ד. אני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,500 ש"ח.

הקנס ישולם תוך 90 יום מהיום.

יש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מיום מתן גזר הדין וזאת באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל " תשלום גביית קנסות".

- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה)** - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).

- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

בשולי גזר הדין אציין כי הגם שהם מקום לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי לנפגע

העבירה, לא אעשה כן ומאחר והמאשימה לא עתרה לכך.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ח תמוז תשפ"ה, 14 יולי 2025, במעמד הנוכחים.